

Гордон Най.

Чому я є революціонером.

Гляди мені в вічи, ти Пане-Властителю Хліба. Я є Праця.

На моїм тілі і моїм обличчю вириті сліди нужди, важкої неолі, надмірного труду, безустанних турбот і боязни. Я є обідраний, голодний, знесиленний і безпомічний. Я, труженник, мушу перепрацьовувати ся, аби забезпечити собі нужденне існування тобі, властителяви і панови, вигоду-розкіш і силу-владсть.

Довгі роки ти говорив мені прекрасні слова фальшивих похвал, звучи мене золоторукиим сином труда, некоронованим королем — підчас, коли ти весь той час окрадав мої кишені. Я маю деякий респект для вломника, або конокрада, позаяк, они ризикують своїм житєм в часі практикування їх „професії“; але ти не ризикуєш навіть своєю „шкірою“. Ти просто володієш всім тим, чого я потребую до життя, і я мушу повинувати ся твоїй рабівничій системі, або гинути з голоду.

Але проміж нами не може бути жадної приязни. Я покінчив з тобою, без взгляду на те, що ти говориш або думаєш про мене.

Твої продажні політикиери і твої наємні